

Çıplak

— yagmur-kilic · 03 Aralık 2010

Çıplaksınız
Anadan doğmuş gibi
Toprağı hazır ölü gibi
Çırılçıplak
Elbet titriyorsunuz
Canınız sizle henüz
Soyunmuş bedeninizdeki tüyler
Ürpermiş
Korkuyor musunuz?

Onlar da çıplak
Üşüyorlar
Ama sizin gibi bilerek
Soyunmadılar
Onları zorladılar
Sanki muz kabuğuymuş gibi rahattılar
Ve siz uyuyordunuz
O: çıplaktı, üşüyor
Titriyordu
Donuk vücuduna
Kaynar sular serpiştirdiler
Sanırım siz bu arada
Bronzlaşmakla
Meşguldünüz

Ayakları yalınayaktı onların
Siz yeşil çimenlerde dinlendirirken
Topuklarınızı
Onlar özenle dizilmiş çivilere basıyorlardı
Tabii ki arkalarından kovalayan
Keskin bıçaklar vardı
Dört yanınız deniz rengi bulutlu
Dekorlarla döşenmiş
Banyonuz ılımış olmalı
Sürahiye ihtiyacınız yok

Varlığını algılayabiliyor
Isısını kendinizin ayarladığı suyunuz
Hazır

Kirlisiniz!
Ve hücrelerinizi döküyorsunuz
Sinek gibi çarpınıyor, dövünüyor
Boğuluyor ölümlerinizi
Her an bir parçanızı kaybediyorsunuz
Aslında yineleniyorsunuz
Tazeleşiyorsunuz
Tıpkı onlar gibi
Öldükçe çoğalıyorsunuz

Bilmiyorlar...
Hiçbir zaman bilemezler de
Üç satırlık eğlence dedikleri
Vahşetle
Ürettikleri ateşin odunu olduklarını
Bilmiyorlar...

Ve kahkahaları
Köpek dişlerinden boşalıyor
Biçarelerin üzerine.
Titriyorlar, korkuyorlar
Karanlık...

Bu sırada elektriğiniz gidiyor
Sabunlusunuz
Bekliyorsunuz
Çıplaksınız ve üşüyorsunuz
Dişleriniz birbirine vuruyor
Karanlıktan korkuyor muydunuz?
Yine de şanslısınız
Ne kadar gürültülü olsa da
Jeneratör giriyor devreye
Kurtuluyorsunuz
Bu kısacık süren karanlıktan
Bornozunuza sarılıp giyiniyorsunuz

Taze rüyalara dalıyorsunuz biran evvel

Ya onlar?

Dinlenmeden. Giyinmeden. Kalkansız. Karanlıkta.

Üstelik

Çıplak ve aç.

Gözlerinin önünde, vahşet!

Kuşandıkları çıplak bel, vahşet!

Uğradıkları vahşet!

Hezimet uluyor bedenlerinde

Gazetelere olamıyor bile manşet!

Dökülüyorlar. Ölüyorlar.

Öldükçe çoğalıyorlar.

9 Kasım 2010

Halime Erva KILIÇ